

Закон о држављанству Републике Србије

Закон је објављен у "Службеном гласнику РС", бр. [135/2004](#) и [90/2007](#). Види: [Одлуку УС РС број IУз-564/2011 - 18/2012-49](#).

I. ОСНОВНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 1.

Грађани Републике Србије имају држављанство Републике Србије.

Члан 2.

Држављанство Републике Србије стиче се и престаје на начин утврђен овим законом.

Члан 3.

- брисан -

+ Види:

[чл. 1. Закона - 90/2007-3.](#)

Члан 4.

- брисан -

+ Види:

[чл. 1. Закона - 90/2007-3.](#)

Члан 5.

Држављанин Републике Србије који има и држављанство стране државе сматра се држављанином Републике Србије кад се налази на територији Републике Србије.

II. СТИЦАЊЕ ДРЖАВЉАНСТВА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Члан 6.

Држављанство Републике Србије стиче се:

- 1) пореклом;
- 2) рођењем на територији Републике Србије;
- 3) пријемом;
- 4) по међународним уговорима.

Пореклом и рођењем на територији Републике Србије држављанство Републике Србије стиче се на основу уписа чињенице држављанства у матичну књигу рођених.

Пријемом држављанство Републике Србије стиче се на основу правоснажног решења које министарство надлежно за унутрашње послове доноси након спроведеног поступка предвиђеног овим законом.

1. Стицање држављанства пореклом

Члан 7.

Држављанство Републике Србије пореклом стиче дете:

- 1) чија су оба родитеља у тренутку његовог рођења држављани Републике Србије;
- 2) чији је један од родитеља у тренутку његовог рођења држављанин Републике Србије а дете је рођено на територији Републике Србије;
- 3) рођено у иностранству, чији је један од родитеља у тренутку његовог рођења држављанин Републике Србије а други је непознат или непознатог држављанства или без држављанства.

+ **Види:**

[чл. 2. Закона - 90/2007-3.](#)

Члан 8.

- брисан -

+ **Види:**

[чл. 3. Закона - 90/2007-3.](#)

Члан 9.

Држављанство Републике Србије пореклом стиче дете рођено у иностранству, чији је један од родитеља у тренутку његовог рођења држављанин Републике Србије а други је страни држављанин, ако га родитељ који је држављанин Републике Србије пријави до навршене 18. године живота код надлежног дипломатског или конзуларног представништва Републике Србије као држављанина Републике Србије и ако поднесе захтев за упис детета у евиденцију држављана надлежном органу у Републици Србији. Ако је дете под старатељством, пријаву и захтев подноси старалац.

Дете рођено у иностранству, чији је један од родитеља у тренутку његовог рођења држављанин Републике Србије, стиче пореклом држављанство Републике Србије ако би остало без држављанства чак и ако нису испуњени услови из става 1. овог члана.

Ако је дете старије од 14 година, за стицање држављанства у смислу ст. 1. и 2. овог члана потребна је и његова сагласност.

+ **Види:**

чл. 4. Закона - 90/2007-3.

Члан 10.

Лице старије од 18 година живота рођено у иностранству чији је један од родитеља у тренутку његовог рођења био држављанин Републике Србије а други страни држављанин стиче пореклом држављанство Републике Србије ако до навршене 23. године живота поднесе захтев за упис у евиденцију држављана надлежном органу у Републици Србији, под условом да није стекло држављанство Републике Србије на начин предвиђен чланом 9. став 1. овог закона.

Члан 11.

Под условима из чл. 7. до 10. овог закона, држављанство Републике Србије стиче пореклом и усвојеник-странац, односно усвојеник без држављанства, у случају потпуног усвојења.

Захтев за упис усвојеника из става 1. овог члана у евиденцију држављана подноси усвојилац - држављанин Републике Србије.

Захтев из става 2. овог члана подноси усвојеник старији од 18 година до навршене 23. године живота.

Члан 12.

Дете, односно лице из чл. 7. до 11. овог закона, које стиче држављанство пореклом, сматра се држављанином Републике Србије од рођења.

2. Стицање држављанства рођењем на територији Републике Србије

Члан 13.

Дете рођено или нађено на територији Републике Србије (нахоче) држављанство Републике Србије рођењем стиче ако су му оба родитеља непозната или непознатог држављанства или без држављанства или ако је дете без држављанства.

Дете које је на основу става 1. овог члана стекло држављанство Републике Србије сматра се држављанином Републике Србије од рођења.

Детету из става 1. овог члана може престати држављанство Републике Србије ако се до навршене 18. године утврди да су му оба родитеља страни држављани. Држављанство му престаје на захтев родитеља даном достављања решења.

Ако је дете старије од 14 година, за престанак држављанства Републике Србије потребна је и његова сагласност.

+ **Види:**

чл. 5. Закона - 90/2007-3.

3. Стицање држављанства пријемом

Члан 14.

Странац коме је сходно прописима о кретању и боравку странаца одобрено стално настањење у Републици Србији може бити, на свој захтев, примљен у држављанство Републике Србије, под условом:

- 1) да је навршио 18 година живота и да му није одузета пословна способност;
- 2) да има отпуст из страног држављанства или да поднесе доказ да ће отпуст добити ако буде примљен у држављанство Републике Србије;
- 3) да је до подношења захтева најмање три године непрекидно имао пријављено пребивалиште на територији Републике Србије;
- 4) да поднесе писмену изјаву да Републику Србију сматра својом државом.

Услов из тачке 2. става 1. овог члана испуњен је ако је захтев поднело лице без држављанства или лице које пружи доказ да ће по закону земље чији је држављанин изгубити држављанство пријемом у држављанство Републике Србије.

Ако страна држава не дозвољава отпуст из држављанства или за отпуст поставља услове које странац не може испунити, испуњеност услова из тачке 2. става 1. овог члана не тражи се ако подносилац захтева поднесе изјаву да се одриче страног држављанства у случају стицања држављанства Републике Србије.

Одрицање или губитак ранијег држављанства неће се захтевати ако то није могуће или се не може разумно очекивати.

Образац писмене изјаве из става 1. тачка 4. овог члана прописаће министар надлежан за унутрашње послове.

+ **Види:**

чл. 6. Закона - 90/2007-3.

Члан 15.

Странцу који је поднео захтев за пријем у држављанство Републике Србије а нема отпуст из страног држављанства или доказ да ће отпуст добити ако буде примљен у држављанство Републике Србије може се, на његов захтев, издати потврда да ће бити примљен у држављанство Републике Србије ако испуњава остале услове из члана 14. став 1. овог закона.

Потврда из става 1. овог члана издаје се са роком важења од две године и служи за добијање отпуста из страног држављанства.

Члан 16.

Лице које је рођено на територији Републике Србије може бити примљено у држављанство Републике Србије ако је до подношења захтева за пријем најмање две године непрекидно боравило на територији Републике Србије и ако поднесе писмену изјаву да Републику Србију сматра својом државом.

Члан 17.

Странац који је најмање три године у брачној заједници са држављанином Републике Србије и коме је одобрено стално настањење у Републици Србији може бити примљен у

држављанство Републике Србије ако поднесе писмену изјаву да Републику Србију сматра својом државом.

Члан 18.

Исељеник и његов потомак могу бити примљени у држављанство Републике Србије ако су навршили 18 година живота и није им одузета пословна способност и ако поднесу писмену изјаву да Републику Србију сматрају својом државом.

Брачни друг лица из става 1. овог члана које је стекло држављанство Републике Србије може бити примљен у држављанство Републике Србије ако поднесе писмену изјаву да Републику Србију сматра својом државом.

Под исељеником, у смислу става 1. овог члана, сматра се лице које се иселило из Републике Србије са намером да стално живи у иностранству.

Члан 19.

Независно од услова из члана 14. став 1. тач. 2. до 4. овог закона, у држављанство Републике Србије може бити примљен и странац чији би пријем у држављанство Републике Србије представљао интерес за Републику Србију.

Брачни друг лица које је под условима из става 1. овог члана стекло држављанство Републике Србије може бити примљен у држављанство Републике Србије и ако не испуњава услове из члана 14. став 1. тач. 2. до 4. овог закона.

О пријему у држављанство Републике Србије из става 1. овог члана, на предлог надлежног министарства, одлучује Влада Републике Србије.

Члан 20.

Ако су оба родитеља пријемом стекла држављанство Републике Србије, држављанство Републике Србије стиче и њихово дете млађе од 18 година живота.

На захтев родитеља који је пријемом стекао држављанство Републике Србије, држављанство Републике Србије пријемом стиче и његово дете млађе од 18 година живота, ако се други родитељ са тим сагласи и ако дете живи у Републици Србији.

На захтев родитеља који је пријемом стекао држављанство Републике Србије, држављанство Републике Србије стиче и његово дете млађе од 18 година живота, ако се други родитељ са тим сагласи и ако дете живи у иностранству.

Ако је дете старије од 14 година живота, за пријем у држављанство у смислу ст. 1. до 3. овог члана потребна је и његова сагласност.

Члан 21.

У случају непотпуног усвојења, усвојеник-странац који није навршио 18 година живота, на захтев усвојоца који је држављанин Републике Србије, може стећи држављанство Републике Србије ако са усвојоцем живи у Републици Србији.

Ако је усвојеник старији од 14 година живота, за пријем у држављанство Републике Србије потребна је и његова сагласност.

Члан 22.

- брисан -

+ **Види:**

[чл. 7. Закона - 90/2007-3.](#)

Члан 23.

Припадник српског народа који нема пребивалиште на територији Републике Србије има право да буде примљен у држављанство Републике Србије без отпуста из страног држављанства, ако је навршио 18 година живота и није му одузета пословна способност и ако поднесе писмену изјаву да Републику Србију сматра својом државом.

Под условима из става 1. овог члана, у држављанство Републике Србије може бити примљено и лице рођено у другој републици раније СФРЈ које је имало држављанство те републике или је држављанин друге државе настале на територији раније СФРЈ, које као избегло, прогнано или расељено лице борави на територији Републике Србије или је избегло у иностранство.

Под условима из става 1. овог члана у држављанство Републике Србије може бити примљен припадник другог народа или етничке заједнице са територије Републике Србије.

+ **Види:**

[чл. 8. и 18. Закона - 90/2007-3.](#)

+ [Судска пракса](#)

Члан 24.

Писмена изјава којом се признаје Република Србија за своју државу предаје се заједно са захтевом за пријем у држављанство Републике Србије министарству надлежном за унутрашње послове или надлежном дипломатском или конзуларном представништву Републике Србије, на начин предвиђен овим законом.

+ **Види:**

[чл. 9. Закона - 90/2007-3.](#)

4. Дан стицања држављанства пријемом

Члан 25.

Држављанство Републике Србије стиче се пријемом даном достављања решења о пријему у држављанство Републике Србије.

Кад је за стицање држављанства Републике Србије пријемом услов само давање изјаве о признавању Републике Србије за своју државу држављанство Републике Србије стиче се даном давања изјаве.

5. Стицање држављанства по међународним уговорима

Члан 26.

Држављанство Републике Србије може се стећи на основу ратификованог међународног уговора, под условом узајамности.

III. ПРЕСТАНАК ДРЖАВЉАНСТВА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Члан 27.

Држављанство Републике Србије престаје:

- 1) отпустом;
- 2) одрицањем;
- 3) по међународним уговорима.

+ **Види:**

[чл. 10. Закона - 90/2007-3.](#)

1. Престанак држављанства отпустом

Члан 28.

Држављанину Републике Србије држављанство Републике Србије престаје отпустом ако поднесе захтев за отпуст и ако испуњава следеће услове:

- 1) да је навршио 18 година живота;
- 2) да нема сметњи у погледу војне обавезе;
- 3) да је измирио порезе и друге законске обавезе у Републици Србији;
- 4) да је регулисао имовинскоправне обавезе из брачног односа и односа родитеља и деце према лицима која живе у Републици Србији;
- 5) да се против њега у Републици Србији не води кривични поступак за кривична дела за која се гони по службеној дужности, а ако је у Републици Србији осуђен на казну затвора - да је ту казну издржао;
- 6) да има страно држављанство или доказ да ће бити примљен у страно држављанство.

+ **Види:**

[чл. 11. Закона - 90/2007-3.](#)

+ [Судска пракса](#)

Члан 29.

Отпуст из држављанства Републике Србије неће се одобрити ако је то неопходно из разлога безбедности или одбране земље, из разлога узајамности или ако то захтевају економски интереси Републике Србије.

+ **Види:**

[чл. 12. Закона - 90/2007-3.](#)

Члан 30.

Држављанин Републике Србије који је поднео захтев за отпуст из држављанства

Републике Србије истим захтевом може затражити отпуст из држављанства Републике Србије и за своју децу до навршене 18. године живота. Уз захтев за отпуст из држављанства Републике Србије детета подноси се сагласност другог родитеља. Ако је дете старије од 14 година, подноси се и његова сагласност.

Ако су родитељи разведени, захтев за отпуст из држављанства Републике Србије детета може поднети само родитељ коме је дете правоснажном судском одлуком поверено на чување и васпитање.

Ако други родитељ не да сагласност за отпуст детета из држављанства Републике Србије, или је непознатог пребивалишта, или је лишен пословне способности или родитељског права, захтев за отпуст детета из држављанства Републике Србије ће се прихватити ако је то, по мишљењу надлежног органа старатељства, у интересу детета.

Члан 31.

У случају потпуног усвојења, усвојенику до навршене 18. године живота престаје држављанство Републике Србије отпустом ако захтев за престанак држављанства поднесе усвојилац који је странац или усвојилац који је поднео захтев за отпуст из држављанства Републике Србије и ако су испуњени услови из члана 30. овог закона.

Детету из става 1. овог члана неће престати држављанство Републике Србије ако би тиме остало без држављанства.

Члан 32.

Ако лице које је добило отпуст из држављанства Републике Србије не стекне страном држављанство у року од годину дана од дана доношења решења о отпусту и ако то лице остаје без држављанства, орган који је донео решење поништиће га на писмени захтев тог лица.

Захтев за поништење решења о отпусту из држављанства Републике Србије може се поднети у року од три месеца од истека рока из става 1. овог члана.

2. Престанак држављанства одрицањем

Члан 33.

Пунолетни држављанин Републике Србије који је рођен и живи у иностранству, а има и страном држављанство, може се до навршене 25. године живота одрећи држављанства Републике Србије.

У погледу одрицања од држављанства детета до навршене 18. године живота сходно се примењују одредбе члана 30. овог закона.

3. Поновно стицање држављанства Републике Србије

Члан 34.

Лице које је отпуштено из држављанства Републике Србије и стекло страном држављанство и лице коме је на захтев родитеља престало држављанство Републике Србије отпустом или одрицањем може поново стећи држављанство Републике Србије ако

поднесе захтев за поновно стицање држављанства Републике Србије, ако је навршило 18 година живота и није му одузета пословна способност и ако поднесе писмену изјаву да Републику Србију сматра својом државом.

4. - поднаслов брисан -

+ **Види:**

чл. 13. Закона - 90/2007-3.

Члан 35.

- брисан -

+ **Види:**

чл. 13. Закона - 90/2007-3.

5. Престанак држављанства по међународним уговорима

Члан 36.

Држављанство Републике Србије може престати на основу ратификованог међународног уговора.

6. Дан престанка држављанства

Члан 37.

Држављанство Републике Србије престаје даном достављања решења о отпусту из држављанства Републике Србије а у случају престанка држављанства одрицањем - даном давања изјаве о одрицању.

IV. ПОСТУПАК ЗА СТИЦАЊЕ И ПРЕСТАНАК ДРЖАВЉАНСТВА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Члан 38.

О захтевима за стицање држављанства Републике Србије пријемом и престанак држављанства Републике Србије одлучује министарство надлежно за унутрашње послове.

Поступак по захтевима за стицање и престанак држављанства Републике Србије који води министарство надлежно за унутрашње послове хитан је.

Члан 39.

Захтев за стицање и престанак држављанства Републике Србије подноси се органу

унутрашњих послова по месту пребивалишта односно боравишта подносиоца захтева, а може се поднети и преко надлежног дипломатског или конзуларног представништва Републике Србије, који ће га, без одлагања, проследити министарству надлежном за унутрашње послове.

Захтев за стицање и престанак држављанства Републике Србије подноси се лично или преко пуномоћника.

За лице лишено пословне способности захтев подноси старалац.

За дете до навршене 18. године живота захтев за стицање или престанак држављанства подноси родитељ, односно даје писмену изјаву да Републику Србију сматра својом државом.

За стицање или престанак држављанства Републике Србије детета старијег од 14 година потребна је и његова сагласност.

+ **Види:**

чл. 14. Закона - 90/2007-3.

Члан 40.

Ако се поступак за стицање или престанак држављанства Републике Србије, покренут на захтев странке, не може наставити или окончати без предузимања одређене радње од стране подносиоца захтева, сматраће се да је захтев повучен ако и поред упозорења министарства надлежног за унутрашње послове подносилац захтева у датом року не изврши радњу која је потребна за наставак или окончање поступка или ако се због непредузимања ове радње може закључити да више није заинтересован за наставак поступка.

Из разлога наведених у ставу 1. овог члана поступак се може обуставити по истеку три месеца од дана упозорења, односно шест месеци ако странка борави у иностранству.

Члан 41.

Министарство надлежно за унутрашње послове може одбити захтев за стицање држављанства Републике Србије пријемом или престанак држављанства Републике Србије, иако су испуњени услови прописани овим законом, ако оцени да постоје разлози од интереса за Републику Србију због којих захтев за стицање или престанак држављанства треба одбити.

Члан 42.

Отпуст из држављанства Републике Србије неће се дати, односно неће се прихватити одрицање од држављанства Републике Србије док траје ратно стање, стање непосредне ратне опасности или ванредно стање.

Члан 43.

Решење о стицању и престанку држављанства Републике Србије доставља се сагласно правилима о обавезном личном достављању.

Министарство надлежно за унутрашње послове дужно је да правоснажно решење о стицању или престанку држављанства Републике Србије одмах достави органу надлежном

за евиденцију држављана.

Члан 44.

За лице које је стекло држављанство Републике Србије а није уписано у матичну књигу рођених или у евиденције држављана Републике Србије вођене по досадашњим прописима, министарство надлежно за унутрашње послове утврдиће држављанство тог лица на његов захтев, односно на захтев надлежног органа који води поступак у вези са остваривањем права лица или по службеној дужности.

О утврђивању држављанства Републике Србије министарство надлежно за унутрашње послове доноси решење.

Лице за које је утврђено држављанство Републике Србије уписује се у евиденцију држављана Републике Србије која се води по одредбама овог закона.

Члан 45.

Ако министарство надлежно за унутрашње послове у поступку утврди да је неко лице стекло држављанство Републике Србије или да му је престало држављанство Републике Србије супротно прописима о држављанству који су важили у време стицања или престанка држављанства, нарочито на основу лажне или фалсификоване исправе или изјаве, на основу нетачних чињеница или других злоупотреба и неправилности у спроведеном поступку, односно да је такво лице уписано у евиденцију држављана Републике Србије, донеће решење о поништењу стицања или престанка држављанства Републике Србије тог лица, односно о поништењу уписа тог лица у евиденцију држављана Републике Србије.

Решење о стицању и престанку држављанства Републике Србије не може се поништити ако би лице из става 1. овог члана остало без држављанства.

Министарство надлежно за унутрашње послове дужно је да решење о поништењу стицања и престанка држављанства Републике Србије, односно о поништењу уписа у евиденцију држављана Републике Србије достави органу надлежном за вођење евиденције ради брисања односно уписа у евиденцију држављана Републике Србије.

V. ЕВИДЕНЦИЈА О ДРЖАВЉАНИМА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И ДОКАЗИВАЊЕ ДРЖАВЉАНСТВА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Члан 46.

Евиденција о држављанима Републике Србије води се у матичним књигама рођених.

Држављанство Републике Србије уписује се у матичну књигу рођених у складу са овим законом и прописима о матичним књигама.

Евиденцију о држављанима Републике Србије води орган надлежан за вођење матичних књига као поверени посао.

Држављани Републике Србије који нису рођени на територији Републике Србије а у њој имају пребивалиште односно боравиште, уписују се у матичну књигу рођених по месту пребивалишта, односно боравишта.

Држављани Републике Србије који нису рођени на територији Републике Србије нити у њој имају пребивалиште односно боравиште, уписују се у матичну књигу рођених оне општине на територији града Београда коју одреди Скупштина града Београда.

У матичну књигу градске општине из става 5. овог члана уписују се и потомци исељеника рођени у иностранству, као и њихови брачни другови рођени у иностранству.

+ Правна мишљења

Члан 47.

Држављанство Републике Србије доказује се изводом из матичне књиге рођених, уверењем о држављанству, а у иностранству - и важећом путном исправом.

Члан 48.

Уверење о држављанству је јавна исправа којом се доказује држављанство Републике Србије и издаје се на основу података из евиденције држављана Републике Србије, само на лични захтев.

Под евиденцијом из става 1. овог члана подразумева се матична књига рођених, књиге држављана Републике Србије вођене по прописима који су били на снази до ступања на снагу овог закона и друге евиденције држављана вођене у Републици Србији.

Прописе о начину уписа чињенице држављанства у матичну књигу рођених, обрасцима за вођење евиденција о решењима о стицању и престанку држављанства и обрасцу уверења о држављанству доноси министар надлежан за унутрашње послове.

+ Види:

чл. 15. Закона - 90/2007-3.

+ Правна мишљења

Члан 49.

Књиге држављана Републике Србије вођене по прописима који су били на снази до ступања на снагу овог закона закључиће се у погледу нових уписа са даном почетка примене овог закона.

Изузетно од става 1. овог члана, књига држављана која је вођена у министарству надлежном за унутрашње послове закључиће се по упису лица за која су донета решења о стицању држављанства Републике Србије до дана почетка примене овог закона.

На основу података у књигама држављана из става 1. овог члана надлежни орган ће издавати уверења о држављанству на захтев заинтересованих лица и вршити промене чињеница и података у тим књигама.

VI. НАДЗОР

Члан 50.

Надзор над вођењем евиденције о држављанима Републике Србије врши министарство надлежно за унутрашње послове.

VII. ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 51.

Држављанином Републике Србије, у смислу овог закона, сматра се лице које је стекло држављанство Републике Србије у складу са досадашњим прописима.

+ **Види:**

[чл. 16. Закона - 90/2007-3.](#)

Члан 52.

Држављанином Републике Србије, у смислу овог закона, сматра се и држављанин СФРЈ који на дан 27. фебруара 2005. године има држављанство друге републике раније СФРЈ, односно држављанство друге државе настале на територији раније СФРЈ и пријављено пребивалиште на територији Републике Србије у трајању од најмање девет година, ако поднесе писмену изјаву да се сматра држављанином Републике Србије и захтев за упис у евиденцију држављана Републике Србије.

Држављанином Републике Србије, у смислу овог закона, сматра се и црногорски држављанин који је на дан 3. јуна 2006. године имао пријављено пребивалиште на територији Републике Србије, ако поднесе писмену изјаву да се сматра држављанином Републике Србије и захтев за упис у евиденцију држављана Републике Србије.

Писмена изјава и захтев из ст. 1. и 2. овог члана предају се органу унутрашњих послова на чијем подручју странка има пребивалиште.

Орган унутрашњих послова, без доношења решења, издаће надлежном органу писмени налог за упис у евиденцију држављана Републике Србије за лице за које утврди да је испунило услове из ст. 1. и 2. овог члана. За лице за које утврди да није испунило све услове одбиће захтев решењем.

Изјава и захтев из ст. 1. и 2. овог члана могу се поднети у року од пет година од дана ступања на снагу овог закона.

+ **Види:**

[чл. 17. Закона - 90/2007-3.](#)

Члан 53.

Поступак за решавање захтева за стицање и престанак држављанства Републике Србије започет пре дана почетка примене овог закона окончаће се по одредбама овог закона.

Члан 54.

Прописи из члана 14. став 5, члана 46. став 5. и члана 48. став 4. овог закона донеће се у року од 60 дана од дана ступања на снагу овог закона.

Члан 55.

Даном почетка примене овог закона престају да важе Закон о југословенском држављанству ("Службени лист СРЈ", бр. 33/96 и 9/01) и Закон о држављанству Социјалистичке Републике Србије ("Службени гласник СРС", бр. 45/79 и 13/83).

Члан 56.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Србије" и почиње да се примењује по истеку 60 дана од дана његовог ступања на снагу.

ОСНОВНИ ТЕКСТ

На основу члана 83. тачка 3. Устава Републике Србије, доносим

Указ о проглашењу Закона о држављанству Републике Србије

Проглашава се Закон о држављанству Републике Србије, који је донела Народна скупштина Републике Србије, на Шестој седници Другог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2004. години, 14. децембра 2004. године.

ПР број 70

У Београду, 20. децембра 2004. године

Председник Републике,

Борис Тадић, с.р.

Закон о држављанству Републике Србије

*Закон је објављен у "Службеном гласнику РС", бр.
135/2004 од 21.12.2004. године.*

І. ОСНОВНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 1.

Грађани Републике Србије имају држављанство Републике Србије.

Члан 2.

Држављанство Републике Србије стиче се и престаје на начин утврђен овим законом.

Члан 3.

Држављанин Републике Србије истовремено је и држављанин Србије и Црне Горе.

Члан 4.

Држављанин друге државе чланице Србије и Црне Горе на територији Републике Србије има једнака права и обавезе као и њен држављанин, изузев изборног права.

Члан 5.

Држављанин Републике Србије који има и држављанство стране државе сматра се држављанином Републике Србије кад се налази на територији Републике Србије.

II. СТИЦАЊЕ ДРЖАВЉАНСТВА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Члан 6.

Држављанство Републике Србије стиче се:

- 1) пореклом;
- 2) рођењем на територији Републике Србије;
- 3) пријемом;
- 4) по међународним уговорима.

Пореклом и рођењем на територији Републике Србије држављанство Републике Србије стиче се на основу уписа чињенице држављанства у матичну књигу рођених.

Пријемом држављанство Републике Србије стиче се на основу правоснажног решења које министарство надлежно за унутрашње послове доноси након спроведеног поступка предвиђеног овим законом.

1. Стицање држављанства пореклом

Члан 7.

Држављанство Републике Србије пореклом стиче дете:

- 1) чија су оба родитеља у тренутку његовог рођења држављани Републике Србије;
- 2) чији је један од родитеља у тренутку његовог рођења држављанин Републике Србије а дете је рођено на територији Републике Србије;
- 3) рођено на територији Републике Србије, чији је један од родитеља у тренутку његовог рођења држављанин Републике Србије а други је држављанин друге државе чланице, ако то родитељи споразумно одреде;
- 4) рођено на територији друге државе чланице, чији је један од родитеља у тренутку

његовог рођења држављанин Републике Србије а други је држављанин друге државе чланице, ако то родитељи споразумно одреде;

5) рођено на територији друге државе чланице, чији је један од родитеља у тренутку његовог рођења држављанин Републике Србије а други је страни држављанин или је непознат или непознатог држављанства или без држављанства, ако не стекне држављанство друге државе чланице;

6) рођено у иностранству, чији је један од родитеља у тренутку његовог рођења држављанин Републике Србије а други је непознат или непознатог држављанства или без држављанства.

Члан 8.

Држављанство Републике Србије пореклом стиче дете рођено у иностранству, чији је један од родитеља у тренутку његовог рођења држављанин Републике Србије а други је држављанин друге државе чланице, ако то родитељи споразумно одреде.

Ако се споразум из става 1. овог члана не постигне, дете стиче држављанство Републике Србије ако држављанство Републике Србије има родитељ који дете пријави као држављанина Републике Србије надлежном дипломатском или конзуларном представништву Србије и Црне Горе и затражи упис детета у евиденцију држављана која се води у Републици Србији.

Ако један од родитеља није жив, ако је лишен пословне способности или родитељског права или је непознат, пријаву и захтев из става 2. овог члана подноси други родитељ.

Члан 9.

Држављанство Републике Србије пореклом стиче дете рођено у иностранству, чији је један од родитеља у тренутку његовог рођења држављанин Републике Србије а други је страни држављанин, ако га родитељ који је држављанин Републике Србије пријави до навршене 18. године живота код надлежног дипломатског или конзуларног представништва Србије и Црне Горе као држављанина Републике Србије и ако поднесе захтев за упис детета у евиденцију држављана надлежном органу у Републици Србији. Ако је дете под старатељством, пријаву и захтев подноси старалац.

Дете рођено у иностранству, чији је један од родитеља у тренутку његовог рођења држављанин Републике Србије, стиче пореклом држављанство Републике Србије ако би остало без држављанства чак и ако нису испуњени услови из става 1. овог члана.

Ако је дете старије од 14 година, за стицање држављанства у смислу ст. 1. и 2. овог члана потребна је и његова сагласност.

Члан 10.

Лице старије од 18 година живота рођено у иностранству чији је један од родитеља у тренутку његовог рођења био држављанин Републике Србије а други страни држављанин стиче пореклом држављанство Републике Србије ако до навршене 23. године живота поднесе захтев за упис у евиденцију држављана надлежном органу у Републици Србији, под условом да није стекло држављанство Републике Србије на начин предвиђен чланом 9. став 1. овог закона.

Члан 11.

Под условима из чл. 7. до 10. овог закона, држављанство Републике Србије стиче пореклом и усвојеник-странац, односно усвојеник без држављанства, у случају потпуног усвојења.

Захтев за упис усвојеника из става 1. овог члана у евиденцију држављана подноси усвојилац - држављанин Републике Србије.

Захтев из става 2. овог члана подноси усвојеник старији од 18 година до навршене 23. године живота.

Члан 12.

Дете, односно лице из чл. 7. до 11. овог закона, које стиче држављанство пореклом, сматра се држављанином Републике Србије од рођења.

2. Стицање држављанства рођењем на територији Републике Србије

Члан 13.

Дете рођено или нађено на територији Републике Србије (нахоче) држављанство Републике Србије рођењем стиче ако су му оба родитеља непозната или непознатог држављанства или без држављанства или ако је дете без држављанства.

Дете које је на основу става 1. овог члана стекло држављанство Републике Србије сматра се држављанином Републике Србије од рођења.

Детету из става 1. овог члана може престати држављанство Републике Србије ако се до навршене 18. године утврди да су му оба родитеља држављани друге државе чланице или страни држављани. Држављанство му престаје на захтев родитеља даном достављања решења.

Ако је дете старије од 14 година, за престанак држављанства Републике Србије потребна је и његова сагласност.

3. Стицање држављанства пријемом

Члан 14.

Странац коме је сходно прописима о кретању и боравку странаца одобрено стално настајење у Републици Србији може бити, на свој захтев, примљен у држављанство Републике Србије, под условом:

- 1) да је навршио 18 година живота и да му није одузета пословна способност;
- 2) да има отпуст из страног држављанства или да поднесе доказ да ће отпуст добити ако буде примљен у држављанство Републике Србије;
- 3) да је до подношења захтева најмање три године непрекидно имао пријављено пребивалиште на територији Републике Србије, односно Србије и Црне Горе;
- 4) да поднесе писмену изјаву да Републику Србију сматра својом државом.

Услов из тачке 2. става 1. овог члана испуњен је ако је захтев поднело лице без држављанства или лице које пружи доказ да ће по закону земље чији је држављанин изгубити држављанство пријемом у држављанство Републике Србије.

Ако страна држава не дозвољава отпуст из држављанства или за отпуст поставља услове које странац не може испунити, испуњеност услова из тачке 2. става 1. овог члана не тражи се ако подносилац захтева поднесе изјаву да се одриче страног држављанства у случају стицања држављанства Републике Србије.

Одрицање или губитак ранијег држављанства неће се захтевати ако то није могуће или се не може разумно очекивати.

Образац писмене изјаве из става 1. тачка 4. овог члана прописаће министар надлежан за унутрашње послове.

Члан 15.

Странцу који је поднео захтев за пријем у држављанство Републике Србије а нема отпуст из страног држављанства или доказ да ће отпуст добити ако буде примљен у држављанство Републике Србије може се, на његов захтев, издати потврда да ће бити примљен у држављанство Републике Србије ако испуњава остале услове из члана 14. став 1. овог закона.

Потврда из става 1. овог члана издаје се са роком важења од две године и служи за добијање отпуста из страног држављанства.

Члан 16.

Лице које је рођено на територији Републике Србије може бити примљено у држављанство Републике Србије ако је до подношења захтева за пријем најмање две године непрекидно боравило на територији Републике Србије и ако поднесе писмену изјаву да Републику Србију сматра својом државом.

Члан 17.

Странац који је најмање три године у брачној заједници са држављанином Републике Србије и коме је одобрено стално настањење у Републици Србији може бити примљен у држављанство Републике Србије ако поднесе писмену изјаву да Републику Србију сматра својом државом.

Члан 18.

Исељеник и његов потомак могу бити примљени у држављанство Републике Србије ако су навршили 18 година живота и није им одузета пословна способност и ако поднесу писмену изјаву да Републику Србију сматрају својом државом.

Брачни друг лица из става 1. овог члана које је стекло држављанство Републике Србије може бити примљен у држављанство Републике Србије ако поднесе писмену изјаву да Републику Србију сматра својом државом.

Под исељеником, у смислу става 1. овог члана, сматра се лице које се иселило из Републике Србије са намером да стално живи у иностранству.

Члан 19.

Независно од услова из члана 14. став 1. тач. 2. до 4. овог закона, у држављанство Републике Србије може бити примљен и странац чији би пријем у држављанство Републике Србије представљао интерес за Републику Србију.

Брачни друг лица које је под условима из става 1. овог члана стекло држављанство Републике Србије може бити примљен у држављанство Републике Србије и ако не испуњава услове из члана 14. став 1. тач. 2. до 4. овог закона.

О пријему у држављанство Републике Србије из става 1. овог члана, на предлог надлежног министарства, одлучује Влада Републике Србије.

Члан 20.

Ако су оба родитеља пријемом стекла држављанство Републике Србије, држављанство Републике Србије стиче и њихово дете млађе од 18 година живота.

На захтев родитеља који је пријемом стекао држављанство Републике Србије, држављанство Републике Србије пријемом стиче и његово дете млађе од 18 година живота, ако се други родитељ са тим сагласи и ако дете живи у Републици Србији.

На захтев родитеља који је пријемом стекао држављанство Републике Србије, држављанство Републике Србије стиче и његово дете млађе од 18 година живота, ако се други родитељ са тим сагласи и ако дете живи у иностранству.

Ако је дете старије од 14 година живота, за пријем у држављанство у смислу ст. 1. до 3. овог члана потребна је и његова сагласност.

Члан 21.

У случају непотпуног усвојења, усвојеник-странац који није навршио 18 година живота, на захтев усвојиоца који је држављанин Републике Србије, може стећи држављанство Републике Србије ако са усвојиоцем живи у Републици Србији.

Ако је усвојеник старији од 14 година живота, за пријем у држављанство Републике Србије потребна је и његова сагласност.

Члан 22.

У држављанство Републике Србије, на свој захтев, може бити примљен држављанин друге државе чланице, под условом да је навршио 18 година живота и има пребивалиште на територији Републике Србије.

Држављанин друге државе чланице који је у браку са држављанином Републике Србије може бити примљен у држављанство Републике Србије и ако нису испуњени услови из става 1. овог члана.

Ако је држављанство Републике Србије стекао један од родитеља, а други је држављанин друге државе чланице, држављанство Републике Србије стиче и њихово дете које није навршило 18 година живота, ако то родитељи споразумно одреде.

Усвојеник-држављанин друге државе чланице, који није навршио 18 година живота, стиче држављанство Републике Србије на захтев усвојиоца, држављанина Републике Србије, и ако не испуњава услове из става 1. овог члана.

Ако је дете старије од 14 година живота, за пријем у држављанство Републике Србије потребна је и његова сагласност.

Члан 23.

Припадник српског или неког другог народа или етничке заједнице са територије Републике Србије, који нема пребивалиште на територији Републике Србије, може бити примљен у држављанство Републике Србије ако је навршио 18 година живота и није му одузета пословна способност и ако поднесе писмену изјаву да Републику Србију сматра својом државом.

Под условима из става 1. овог члана, у држављанство Републике Србије може бити примљено и лице рођено у другој републици раније СФРЈ које је имало држављанство те републике или је држављанин друге државе настале на територији раније СФРЈ, које као избегло, прогнано или расељено лице борави на територији Републике Србије или је избегло у иностранство.

Члан 24.

Писмена изјава којом се признаје Република Србија за своју државу предаје се заједно са захтевом за пријем у држављанство Републике Србије министарству надлежном за унутрашње послове или надлежном дипломатском или конзуларном представништву Србије и Црне Горе, на начин предвиђен овим законом.

4. Дан стицања држављанства пријемом

Члан 25.

Држављанство Републике Србије стиче се пријемом даном достављања решења о пријему у држављанство Републике Србије.

Кад је за стицање држављанства Републике Србије пријемом услов само давање изјаве о признавању Републике Србије за своју државу држављанство Републике Србије стиче се даном давања изјаве.

5. Стицање држављанства по међународним уговорима

Члан 26.

Држављанство Републике Србије може се стећи на основу ратификованог међународног уговора, под условом узајамности.

III. ПРЕСТАНАК ДРЖАВЉАНСТВА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Члан 27.

Држављанство Републике Србије престаје:

- 1) отпустом;

- 2) одрицањем;
- 3) стицањем држављанства друге државе чланице;
- 4) по међународним уговорима.

1. Престанак држављанства отпустом

Члан 28.

Држављанину Републике Србије држављанство Републике Србије престаје отпустом ако поднесе захтев за отпуст и ако испуњава следеће услове:

- 1) да је навршио 18 година живота;
- 2) да нема сметњи у погледу војне обавезе;
- 3) да је измирио порезе и друге законске обавезе у Србији и Црној Гори;
- 4) да је регулисао имовинскоправне обавезе из брачног односа и односа родитеља и деце према лицима која живе у Србији и Црној Гори;
- 5) да се против њега у Србији и Црној Гори не води кривични поступак за кривична дела за која се гони по службеној дужности, а ако је у Србији и Црној Гори осуђен на казну затвора - да је ту казну издржао;
- 6) да има страно држављанство или доказ да ће бити примљен у страно држављанство.

Члан 29.

Отпуст из држављанства Републике Србије неће се одобрити ако је то неопходно из разлога безбедности или одбране земље, из разлога узајамности или ако то захтевају економски интереси Србије и Црне Горе.

Члан 30.

Држављанин Републике Србије који је поднео захтев за отпуст из држављанства Републике Србије истим захтевом може затражити отпуст из држављанства Републике Србије и за своју децу до навршене 18. године живота. Уз захтев за отпуст из држављанства Републике Србије детета подноси се сагласност другог родитеља. Ако је дете старије од 14 година, подноси се и његова сагласност.

Ако су родитељи разведени, захтев за отпуст из држављанства Републике Србије детета може поднети само родитељ коме је дете правоснажном судском одлуком поверено на чување и васпитање.

Ако други родитељ не да сагласност за отпуст детета из држављанства Републике Србије, или је непознатог пребивалишта, или је лишен пословне способности или родитељског права, захтев за отпуст детета из држављанства Републике Србије ће се прихватити ако је то, по мишљењу надлежног органа старатељства, у интересу детета.

Члан 31.

У случају потпуног усвојења, усвојенику до навршене 18. године живота престаје држављанство Републике Србије отпустом ако захтев за престанак држављанства поднесе

усвојилац који је странац или усвојилац који је поднео захтев за отпуст из држављанства Републике Србије и ако су испуњени услови из члана 30. овог закона.

Детету из става 1. овог члана неће престати држављанство Републике Србије ако би тиме остало без држављанства.

Члан 32.

Ако лице које је добило отпуст из држављанства Републике Србије не стекне страном држављанство у року од годину дана од дана доношења решења о отпусту и ако то лице остаје без држављанства, орган који је донео решење поништиће га на писмени захтев тог лица.

Захтев за поништење решења о отпусту из држављанства Републике Србије може се поднети у року од три месеца од истека рока из става 1. овог члана.

2. Престанак држављанства одрицањем

Члан 33.

Пунолетни држављанин Републике Србије који је рођен и живи у иностранству, а има и страном држављанство, може се до навршене 25. године живота одрећи држављанства Републике Србије.

У погледу одрицања од држављанства детета до навршене 18. године живота сходно се примењују одредбе члана 30. овог закона.

3. Поновно стицање држављанства Републике Србије

Члан 34.

Лице које је отпуштено из држављанства Републике Србије и стекло страном држављанство и лице коме је на захтев родитеља престало држављанство Републике Србије отпустом или одрицањем може поново стећи држављанство Републике Србије ако поднесе захтев за поновно стицање држављанства Републике Србије, ако је навршило 18 година живота и није му одузета пословна способност и ако поднесе писмену изјаву да Републику Србију сматра својом државом.

4. Престанак држављанства ради стицања држављанства друге државе чланице

Члан 35.

Држављанство Републике Србије престаје држављанину Републике Србије ако он на основу свог захтева стекне држављанство друге државе чланице.

Држављанство Републике Србије по ставу 1. овог члана престаје и детету млађем од 18 година живота, ако држављанство Републике Србије престаје родитељима детета или једном од њих, ако то захтева родитељ коме престаје држављанство Републике Србије а други родитељ се са тим сагласи.

Ако је дете старије од 14 година, за престанак држављанства Републике Србије у смислу става 2. овог члана потребна је и његова сагласност.

5. Престанак држављанства по међународним уговорима

Члан 36.

Држављанство Републике Србије може престати на основу ратификованог међународног уговора.

6. Дан престанка држављанства

Члан 37.

Држављанство Републике Србије престаје даном достављања решења о отпуста из држављанства Републике Србије а у случају престанка држављанства одрицањем - даном давања изјаве о одрицању.

IV. ПОСТУПАК ЗА СТИЦАЊЕ И ПРЕСТАНАК ДРЖАВЉАНСТВА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Члан 38.

О захтевима за стицање држављанства Републике Србије пријемом и престанак држављанства Републике Србије одлучује министарство надлежно за унутрашње послове.

Поступак по захтевима за стицање и престанак држављанства Републике Србије који води министарство надлежно за унутрашње послове хитан је.

Члан 39.

Захтев за стицање и престанак држављанства Републике Србије подноси се органу унутрашњих послова по месту пребивалишта односно боравишта подносиоца захтева, а може се поднети и преко надлежног дипломатског или конзуларног представништва Србије и Црне Горе, који ће га, без одлагања, проследити министарству надлежном за унутрашње послове.

Захтев за стицање и престанак држављанства Републике Србије подноси се лично или преко пуномоћника.

За лице лишено пословне способности захтев подноси старалац.

За дете до навршене 18. године живота захтев за стицање или престанак држављанства подноси родитељ, односно даје писмену изјаву да Републику Србију сматра својом државом.

За стицање или престанак држављанства Републике Србије детета старијег од 14 година потребна је и његова сагласност.

Члан 40.

Ако се поступак за стицање или престанак држављанства Републике Србије, покренут на захтев странке, не може наставити или окончати без предузимања одређене радње од стране подносиоца захтева, сматраће се да је захтев повучен ако и поред упозорења министарства надлежног за унутрашње послове подносилац захтева у датом року не изврши радњу која је потребна за наставак или окончање поступка или ако се због непредузимања ове радње може закључити да више није заинтересован за наставак поступка.

Из разлога наведених у ставу 1. овог члана поступак се може обуставити по истеку три месеца од дана упозорења, односно шест месеци ако странка борави у иностранству.

Члан 41.

Министарство надлежно за унутрашње послове може одбити захтев за стицање држављанства Републике Србије пријемом или престанак држављанства Републике Србије, иако су испуњени услови прописани овим законом, ако оцени да постоје разлози од интереса за Републику Србију због којих захтев за стицање или престанак држављанства треба одбити.

Члан 42.

Отпуст из држављанства Републике Србије неће се дати, односно неће се прихватити одрицање од држављанства Републике Србије док траје ратно стање, стање непосредне ратне опасности или ванредно стање.

Члан 43.

Решење о стицању и престанку држављанства Републике Србије доставља се сагласно правилима о обавезном личном достављању.

Министарство надлежно за унутрашње послове дужно је да правоснажно решење о стицању или престанку држављанства Републике Србије одмах достави органу надлежном за евиденцију држављана.

Члан 44.

За лице које је стекло држављанство Републике Србије а није уписано у матичну књигу рођених или у евиденције држављана Републике Србије вођене по досадашњим прописима, министарство надлежно за унутрашње послове утврдиће држављанство тог лица на његов захтев, односно на захтев надлежног органа који води поступак у вези са остваривањем права лица или по службеној дужности.

О утврђивању држављанства Републике Србије министарство надлежно за унутрашње послове доноси решење.

Лице за које је утврђено држављанство Републике Србије уписује се у евиденцију држављана Републике Србије која се води по одредбама овог закона.

Члан 45.

Ако министарство надлежно за унутрашње послове у поступку утврди да је неко лице стекло држављанство Републике Србије или да му је престало држављанство Републике

Србије супротно прописима о држављанству који су важили у време стицања или престанка држављанства, нарочито на основу лажне или фалсификоване исправе или изјаве, на основу нетачних чињеница или других злоупотреба и неправилности у спроведеном поступку, односно да је такво лице уписано у евиденцију држављана Републике Србије, донеће решење о поништењу стицања или престанка држављанства Републике Србије тог лица, односно о поништењу уписа тог лица у евиденцију држављана Републике Србије.

Решење о стицању и престанку држављанства Републике Србије не може се поништити ако би лице из става 1. овог члана остало без држављанства.

Министарство надлежно за унутрашње послове дужно је да решење о поништењу стицања и престанка држављанства Републике Србије, односно о поништењу уписа у евиденцију држављана Републике Србије достави органу надлежном за вођење евиденције ради брисања односно уписа у евиденцију држављана Републике Србије.

V. ЕВИДЕНЦИЈА О ДРЖАВЉАНИМА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И ДОКАЗИВАЊЕ ДРЖАВЉАНСТВА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Члан 46.

Евиденција о држављанима Републике Србије води се у матичним књигама рођених.

Држављанство Републике Србије уписује се у матичну књигу рођених у складу са овим законом и прописима о матичним књигама.

Евиденцију о држављанима Републике Србије води орган надлежан за вођење матичних књига као поверени посао.

Држављани Републике Србије који нису рођени на територији Републике Србије а у њој имају пребивалиште односно боравиште, уписују се у матичну књигу рођених по месту пребивалишта, односно боравишта.

Држављани Републике Србије који нису рођени на територији Републике Србије нити у њој имају пребивалиште односно боравиште, уписују се у матичну књигу рођених оне општине на територији града Београда коју одреди Скупштина града Београда.

У матичну књигу градске општине из става 5. овог члана уписују се и потомци исељеника рођени у иностранству, као и њихови брачни другови рођени у иностранству.

Члан 47.

Држављанство Републике Србије доказује се изводом из матичне књиге рођених, уверењем о држављанству, а у иностранству - и важећом путном исправом.

Члан 48.

Уверење о држављанству је јавна исправа којом се доказује држављанство Републике Србије и издаје се на основу података из евиденције држављана Републике Србије.

У уверењу о држављанству уписује се истовремено и држављанство Србије и Црне Горе.

Под евиденцијом из става 1. овог члана подразумева се матична књига рођених, књиге држављана Републике Србије вођене по прописима који су били на снази до ступања на

снагу овог закона и друге евиденције држављана вођене у Републици Србији.

Прописе о начину уписа чињенице држављанства у матичну књигу рођених, обрасцима за вођење евиденција о решењима о стицању и престанку држављанства и обрасцу уверења о држављанству доноси министар надлежан за унутрашње послове.

Члан 49.

Књиге држављана Републике Србије вођене по прописима који су били на снази до ступања на снагу овог закона закључиће се у погледу нових уписа са даном почетка примене овог закона.

Изузетно од става 1. овог члана, књига држављана која је вођена у министарству надлежном за унутрашње послове закључиће се по упису лица за која су донета решења о стицању држављанства Републике Србије до дана почетка примене овог закона.

На основу података у књигама држављана из става 1. овог члана надлежни орган ће издавати уверења о држављанству на захтев заинтересованих лица и вршити промене чињеница и података у тим књигама.

VI. НАДЗОР

Члан 50.

Надзор над вођењем евиденције о држављанима Републике Србије врши министарство надлежно за унутрашње послове.

VII. ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 51.

Држављанином Републике Србије, у смислу овог закона, сматра се југословенски држављанин који је на дан проглашења Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора 4. фебруара 2003. године имао и држављанство Републике Србије као и лице које је после тог датума а до дана почетка примене овог закона стекло држављанство Републике Србије.

Члан 52.

Држављанином Републике Србије, у смислу овог закона, сматра се и држављанин СФРЈ који на дан почетка примене овог закона има држављанство друге републике раније СФРЈ, односно држављанство друге државе настале на територији раније СФРЈ и пријављено пребивалиште на територији Републике Србије у трајању од најмање девет година, ако поднесе писмену изјаву да се сматра држављанином Републике Србије и захтев за упис у евиденцију држављана Републике Србије.

Писмена изјава и захтев из става 1. овог члана предају се органу унутрашњих послова на чијем подручју странка има пребивалиште.

Орган унутрашњих послова, без доношења решења, издаће надлежном органу писмени налог за упис у евиденцију држављана Републике Србије за лице за које утврди да је

испунило услове из става 1. овог члана. За лице за које утврди да није испунило све услове одбиће захтев решењем.

Изјава и захтев из става 1. овог члана могу се поднети у року од три године од дана почетка примене овог закона.

Члан 53.

Поступак за решавање захтева за стицање и престанак држављанства Републике Србије започет пре дана почетка примене овог закона окончаће се по одредбама овог закона.

Члан 54.

Прописи из члана 14. став 5, члана 46. став 5. и члана 48. став 4. овог закона донеће се у року од 60 дана од дана ступања на снагу овог закона.

Члан 55.

Даном почетка примене овог закона престају да важе Закон о југословенском држављанству ("Службени лист СРЈ", бр. 33/96 и 9/01) и Закон о држављанству Социјалистичке Републике Србије ("Службени гласник СРС", бр. 45/79 и 13/83).

Члан 56.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Србије" и почиње да се примењује по истеку 60 дана од дана његовог ступања на снагу.

ИЗМЕНЕ

На основу члана 112. став 1. тачка 2. Устава Републике Србије, доносим

Указ о проглашењу Закона о изменама и допунама Закона о држављанству Републике Србије

Проглашава се Закон о изменама и допунама Закона о држављанству Републике Србије, који је донела Народна скупштина Републике Србије, на седници Осмог ванредног заседања у 2007. години, 24. септембра 2007. године.

ПР број 21

У Београду, 1. октобра 2007. године

Закон о изменама и допунама Закона о држављанству Републике Србије

Закон је објављен у "Службеном гласнику РС", бр. 90/2007 од 1.10.2007. године. Види: [Одлуку УС РС број IУз-564/2011 - 18/2012-49](#).

Члан 1.

У Закону о држављанству Републике Србије ("Службени гласник РС", број 135/04), чл. 3. и 4. бришу се.

Члан 2.

У члану 7. тач. 3), 4) и 5) бришу се.

Досадашња тачка 6) постаје тачка 3).

Члан 3.

Члан 8. брише се.

Члан 4.

У члану 9. став 1. речи: "Србије и Црне Горе" замењују се речима: "Републике Србије".

Члан 5.

У члану 13. став 3. речи: "држављани друге државе чланице или" бришу се.

Члан 6.

У члану 14. став 1, у тачки 3) запета и речи: "односно Србије и Црне Горе" бришу се.

Члан 7.

Члан 22. брише се.

Члан 8.

У члану 23. став 1. мења се и гласи:

"Припадник српског народа који нема пребивалиште на територији Републике Србије има право да буде примљен у држављанство Републике Србије без отпуста из страног држављанства, ако је навршио 18 година живота и није му одузета пословна способност и ако поднесе писмену изјаву да Републику Србију сматра својом државом."

После става 2. додаје се нови став 3. који гласи:

"Под условима из става 1. овог члана у држављанство Републике Србије може бити примљен припадник другог народа или етничке заједнице са територије Републике Србије."

Члан 9.

У члану 24. речи: "Србије и Црне Горе" замењују се речима: "Републике Србије".

Члан 10.

У члану 27. тачка 3) брише се.

Досадашња тачка 4) постаје тачка 3).

Члан 11.

У члану 28. у тач. 3), 4) и 5) речи: "Србији и Црној Гори" замењују се речима: "Републици Србији".

Члан 12.

У члану 29. речи: "Србије и Црне Горе" замењују се речима: "Републике Србије".

Члан 13.

Надаслов изнад члана 35. и члан 35. бришу се.

Члан 14.

У члану 39. став 1. речи: "Србије и Црне Горе" замењују се речима: "Републике Србије".

Члан 15.

У члану 48. став 1. тачка се замењује запетом и додају речи: "само на лични захтев".

Став 2. брише се.

Досадашњи ст. 3. и 4. постају ст. 2. и 3.

Члан 16.

Члан 51. мења се и гласи:

"Држављанином Републике Србије, у смислу овог закона, сматра се лице које је стекло држављанство Републике Србије у складу са досадашњим прописима."

Члан 17.

У члану 52. став 1. речи: "почетка примене овог закона" замењују се речима: "27. фебруара 2005. године".

После става 1. додаје се нови став 2. који гласи:

"Држављанином Републике Србије, у смислу овог закона, сматра се и црногорски држављанин који је на дан 3. јуна 2006. године имао пријављено пребивалиште на територији Републике Србије, ако поднесе писмену изјаву да се сматра држављанином Републике Србије и захтев за упис у евиденцију држављана Републике Србије."

У ст. 2. и 3. који постају ст. 3. и 4. речи: "става 1." замењују се речима: "ст. 1. и 2."

Досадашњи став 4. који постаје став 5. мења се и гласи:

"Изјава и захтев из ст. 1. и 2. овог члана могу се поднети у року од пет година од дана ступања на снагу овог закона."

Члан 18.

Захтев за пријем у држављанство на основу члана 23. став 3. овог закона може се поднети у року од две године од дана ступања на снагу овог закона.

+ **Види:**

[Одлуку УС РС - 18/2012-49.](#)

Члан 19.

Поступак за решавање захтева за стицање и престанак држављанства Републике Србије започет пре дана ступања на снагу овог закона окончаће се по одредбама овог закона.

Члан 20.

Министар надлежан за унутрашње послове ускладиће подзаконске прописе донете на основу Закона о држављанству Републике Србије ("Службени гласник РС", број 135/04) са овим законом у року од 60 дана од дана ступања на снагу овог закона.

Члан 21.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Србије".

Уставни суд у саставу: председник др Драгиша Б. Слијепчевић и судије др Оливера Вучић, др Марија Драшкић, Братислав Ђокић, Весна Илић Прелић, др Горан Илић, др Агнеш Картаг Одри, Катарина Манојловић Андрић, мр Милан Марковић, Милан Станић, др Драган Стојановић, мр Томислав Стојковић, Сабахудин Тахировић и Предраг Ћетковић, на основу члана 167. став 1. тачка 1. Устава Републике Србије, на седници одржаној 18.

Одлуку

*Одлука је објављена у "Службеном гласнику РС", бр.
18/2012 од 9.3.2012. године.*

Одбија се предлог за утврђивање неуставности и несагласности са потврђеним међународним уговорима одредбе члана 18. Закона о изменама и допунама Закона о држављанству Републике Србије ("Службени гласник РС", број 90/07).

Образложење

Предлогом Заштитника грађана града Зрењанина пред Уставним судом покренут је поступак за оцену уставности одредбе члана 18. Закона о изменама и допунама Закона о држављанству Републике Србије ("Службени гласник РС", број 90/07). Предлагач сматра да оспорена одредба члана 18. овог закона, која предвиђа да се захтев за пријем у држављанство на основу члана 23. став 3. овог закона може поднети у року од две године од дана ступања на снагу Закона, уводи дискриминацију припадника других народа или етничких заједница (националних мањина) са територије Републике Србије, јер се ограничење из члана 18. Закона односи искључиво на њих. Стога је члан 18. Закона у супротности са одредбама чл. 21. и 76. Устава Републике Србије који забрањују дискриминацију по било ком основу, а такође и са људским и мањинским правима зајемченим општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима.

Уставни суд је, на седници одржаној 4. фебруара 2010. године, закључио да наведени предлог достави Народној скупштини на одговор, на основу члана 33. став 1. и члана 107. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", бр. 109/07 и 99/11). Пошто, у остављеном року, Народна скупштина није доставила одговор, Суд је наставио поступак, на основу одредбе члана 34. став 3. Закона о Уставном суду.

Оспореном одредбом члана 18. Закона о изменама и допунама Закона о држављанству Републике Србије ("Службени гласник РС", број 90/07) прописано је да се захтев за пријем у држављанство на основу члана 23. став 3. овог закона може поднети у року од две године од дана ступања на снагу овог закона.

Одредбама члана 23. Закона о држављанству Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 135/04 и 90/07) предвиђено је: да припадник српског народа који нема пребивалиште на територији Републике Србије има право да буде примљен у држављанство Републике Србије без отпуста из страног држављанства, ако је навршио 18 година живота и није му одузета пословна способност и ако поднесе писмену изјаву да Републику Србију сматра својом државом (став 1.); да под условима из става 1. овог члана, у држављанство Републике Србије може бити примљено и лице рођено у другој републици раније СФРЈ које је имало држављанство те републике или је држављанин друге државе настале на

територији раније СФРЈ, које као избегло, прогнано или расељено лице борави на територији Републике Србије или је избегло у иностранство (став 2.); да под условима из става 1. овог члана у држављанство Републике Србије може бити примљен припадник другог народа или етничке заједнице са територије Републике Србије (став 3.).

За оцену уставности оспорене одредбе Закона од значаја су и одредбе члана 14. Закона о држављанству које уређују стицање држављанства пријемом и које прописују: да странац коме је сходно прописима о кретању и боравку странаца одобрено стално настањење у Републици Србији може бити, на свој захтев, примљен у држављанство Републике Србије, под условом да је навршио 18 година живота и да му није одузета пословна способност, да има отпуст из страног држављанства или да поднесе доказ да ће отпуст добити ако буде примљен у држављанство Републике Србије, да је до подношења захтева најмање три године непрекидно имао пријављено пребивалиште на територији Републике Србије и да поднесе писмену изјаву да Републику Србију сматра својом државом (став 1.); да је услов из тачке 2. става 1. овог члана испуњен ако је захтев поднело лице без држављанства или лице које пружи доказ да ће по закону земље чији је држављанин изгубити држављанство пријемом у држављанство Републике Србије (став 2.); да ако страна држава не дозвољава отпуст из држављанства или за отпуст поставља услове које странац не може испунити, испуњеност услова из тачке 2. става 1. овог члана не тражи се ако подносилац захтева поднесе изјаву да се одриче страног држављанства у случају стицања држављанства Републике Србије (став 3.); да се одрицање или губитак ранијег држављанства неће захтевати ако то није могуће или се не може разумно очекивати (став 4.).

У образложењу Предлога оспореног Закона, који је Влада доставила Народној скупштини се, поред осталог, наводи да је уставни основ за доношење закона садржан у члану 38. став 1. Устава Републике Србије, којим је утврђено да стицање и престанак држављанства Републике Србије уређује закон. Као разлог за доношење Закона се наводи потреба да се изврши усклађивање у области држављанства са променама које су настале после иступања Републике Црне Горе из државне заједнице Србија и Црна Гора, при чему је најзначајнија последица ових промена у томе што су дотадашњи домаћи држављани (црногорски држављани који су остали да живе на територији Републике Србије) у новонасталим околностима постали недржављани. С тим у вези, а ради остваривања међународноправног субјективитета Републике Србије, као правног следбеника државне заједнице Србија и Црна Гора, настала је обавеза за Републику Србију, што истовремено представља и њен интерес, да у складу са међународним стандардима из те области омогући црногорским држављанима са пријављеним пребивалиштем на дан 3. јуна 2006. године (дан наступања правног следбеништва за Републику Србију) стицање држављанства Републике Србије под олакшаним условима, односно изједначавање положаја црногорских држављана са положајем држављана других република раније СФРЈ у поступку стицања и престанка држављанства Републике Србије.

Уставом Републике Србије утврђено је: да су пред Уставом и законом сви једнаки, да свако има право на једнаку законску заштиту, без дискриминације, да је забрањена свака дискриминација, непосредна или посредна, по било ком основу, а нарочито по основу расе, пола, националне припадности, друштвеног порекла, рођења, вероисповести, политичког или другог уверења, имовног стања, културе, језика, старости и психичког или физичког инвалидитета и да се не сматрају дискриминацијом посебне мере које Република Србија може увести ради постизања пуне равноправности лица или групе лица која су суштински у неједнаком положају са осталим грађанима (члан 21.); да се стицање и престанак држављанства Републике Србије уређује законом, да дете рођено у Републици Србији има право на држављанство Републике Србије, ако нису испуњени услови да стекне држављанство друге државе (члан 38. ст. 1. и 3.); да се припадницима националних

мањина јемчи равноправност пред законом и једнака законска заштита и да је забрањена било каква дискриминација због припадности националној мањини (члан 76. ст. 1. и 2.); да Република Србија уређује и обезбеђује, поред осталог, сувереност, независност, територијалну целовитост и безбедност Републике Србије, остваривање и заштиту слобода и права грађана, уставност и законитост и друге односе од интереса за Републику Србију, у складу с Уставом (члан 97. тач. 1, 2. и 17.).

Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода, коју је државна заједница Србија и Црна Гора ратификовала 26. децембра 2003. године, утврђено је, поред осталог, да се уживање права и слобода предвиђених у овој конвенцији обезбеђује без дискриминације по било ком основу, као што су пол, раса, боја коже, језик, вероисповест, политичко или друго мишљење, национално или социјално порекло, веза с неком националном мањином, имовно стање, рођење или други статус (члан 14.). Чланом 1. Протокола 12 уз Конвенцију предвиђено је да ће се свако право које закон прописује остваривати без дискриминације по било ком основу као нпр. полу, раси, боји коже, језику, вероисповести, политичком и другом уверењу, националном или друштвеном пореклу, повезаности с националном мањином, имовини, рођењу или другом статусу (става 1.) и да јавне власти неће ни према коме вршити дискриминацију по основима као што су они поменути у ставу 1. овог члана (став 2.).

Европском конвенцијом о држављанству Савета Европе од 6. новембра 1997. године, коју Република Србија није ратификовала, установљавају се принципи и правила која се односе на држављанство физичких лица и правила која регулишу војне обавезе у случајевима вишеструког држављанства, са којима ће унутрашње право држава уговорница морати да буде усклађено. Чланом 3. Конвенције, у погледу надлежности државе, одређује се да свака држава треба да одреди по свом властитом праву ко су њени држављани. Према члану 5. Конвенције, правила државе уговорнице о држављанству не смеју да садрже разлике или да укључују било какву праксу која се своди на дискриминацију по основу пола, вере, расе, боје коже или националног или етничког порекла и свака држава уговорница треба да се руководи принципом недискриминације међу њеним држављанима, без обзира да ли су они држављани од рођења или су њено држављанство стекли касније. Чланом 6. Конвенције одређен је круг лица којима држава уговорница треба да предвиди својим унутрашњим правом да стичу њено држављанство, и то: деца чији један од родитеља има њено држављанство, наочад нађена на њеној територији која би иначе била апатриди, деца која при рођењу не стекну неко друго држављанство, брачни другови њених држављана, лица рођена на њеној територији која тамо имају законито пребивалиште, лица без држављанства, признате избеглице које имају законито пребивалиште на њеној територији и др. Чланом 17. Конвенције одређује се да држављани неке државе уговорнице који имају друго држављанство треба да имају, на територији те државе уговорнице на којој бораве, иста права и дужности као други држављани те државе уговорнице.

Држављанство је, по дефиницији, правни однос јавноправног карактера између физичког лица и суверене државе на основу кога то лице има статус по коме су му, уз одговарајуће обавезе, формалноправно доступна сва грађанска, политичка и економско-социјална права у тој држави, без обзира да ли се налази на домаћој или страниј територији. Устав Републике Србије у члану 38. став 3. право на држављанство јемчи само детету рођеном у Републици Србији, ако нису испуњени услови да стекне држављанство друге државе.

Из наведеног, по налажењу Уставног суда, произлази да је одредбама члана 23. Закона омогућен "повлашћени" пријем у држављанство категорија лица на која се односе, јер се, за разлику од пријема у држављанство према одредбама члана 14. Закона, не захтева пребивалиште на територији Републике Србије нити отпуст из страног држављанства, из

чега произлази да се чланом 23. Закона, заправо, омогућава да се држављанство стекне само на основу изјаве лица које је навршило 18 година живота и коме није одузета пословна способност, уз могућност да задржи дотадашње држављанство. При томе треба имати у виду да је одредбом члана 23. став 1. овог закона предвиђено право припадника српског народа који нема пребивалиште на територији Републике Србије да буде примљен у држављанство Републике Србије, док је према одредби става 3. истог члана Закона предвиђена могућност за припадника другог народа или етничке заједнице са територије Републике Србије да буде примљен у држављанство под истим условима, уколико такав захтев поднесе у року од две године од дана ступања на снагу овог закона.

Полазећи од тога да је одредбом члана 38. став 1. Устава утврђено да се стицање и престанак држављанства Републике Србије уређује законом, а одредбама члана 97. тач. 1, 2. и 17. Устава да Република Србија уређује и обезбеђује, поред осталог, сувереност, независност, територијалну целовитост и безбедност Републике Србије, остваривање и заштиту слобода и права грађана, уставност и законитост и друге односе од интереса за Републику Србију, а посебно имајући у виду да Устав одредбом члана 38. став 3. право на држављанство јемчи само детету рођеном у Републици Србији, ако нису испуњени услови да стекне држављанство друге државе, Уставни суд је закључио да, у конкретном случају, није повређено Уставом зајемчено право. Наиме, Устав не јемчи право на стицање држављанства у "повлашћеном" или "олакшаном режиму" само на основу изјаве воље, без испуњења било каквих других услова, а такво право није гарантовано ни Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода, а ни Европском конвенцијом о држављанству, која, одређујући да свака држава треба да одреди по свом властитом праву ко су њени држављани, стицање држављанства везује за испуњење услова као што су рођење, пребивалиште, брак, држављанство једног од родитеља и слично. Стога је Уставни суд закључио да се у конкретном случају не ради о повреди права које је заштићено, односно гарантовано било Уставом Републике Србије, било потврђеним међународним уговорима, па се самим тим не поставља питање повреде начела забране дискриминације из члана 21. Устава. Суд је становишта да је законодавац могао, на основу овлашћења из члана 38. став 1. Устава, да предвиди стицање држављанства на начин прописан одредбама члана 23. Закона о држављанству, уређујући то питање као право или као законску могућност која се може користити у одређеном року. Уставни суд указује да је ствар воље законодавца да у уређивању наведеног питања определи циљеве у вођењу законодавне политике у овој области, што је овом законском одредбом и учињено. Уставни суд је имао у виду и чињеницу да се Законом прописан рок за привилеговани начин стицања држављанства, који је садржан у оспореној одредби, односи подједнако на сва лица која припадају оној категорији лица на која се одредба односи, а то су припадници другог народа или етничке заједнице са територије Републике Србије, те је Уставни суд оценио да ни по том основу нема дискриминације.

Из свих напред наведених разлога, Уставни суд је оценио да оспорена одредба члана 18. Закона о изменама и допунама Закона о држављанству Републике Србије није несагласна са уставним начелима забране дискриминације, односно забране дискриминације националних мањина из члана 21. ст. 1. и 3. и члана 76. ст. 1. и 2. Устава, као ни са чланом 14. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и чланом 1. Протокола 12 уз Конвенцију.

Полазећи од свега изнетог, Уставни суд је, на основу одредбе члана 45. тачка 14) Закона о Уставном суду, донео Одлуку као у изреци.

Број IУз-564/2011

Председник

Издвојено мишљење у предмету IУз 564/2011

Уставни суд је 18. јануара 2012. године донео одлуку којом се одбија предлог за утврђивање неуставности и несагласности са потврђеним међународним уговорима одредбе члана 18. Закона о изменама и допунама Закона о држављанству Републике Србије из 2007. године (у даљем тексту: Закон). Оспореном одредбом је основни текст члана 23. став 3. Закона о држављанству Републике Србије из 2004. године допуњен тако што је прописан рок од две године од дана ступања на снагу овог закона, у коме захтев за пријем у држављанство може поднети и припадник другог народа или етничке заједнице са територије Републике Србије (члан 23. став 3. основног текста Закона о држављанству Републике Србије), под условима који иначе важе за припаднике српског народа, а то значи да нема пребивалиште на територији Републике Србије, да није добио отпуст из страног држављанства, да је навршио 18 година живота, да му није одузета пословна способност и, најзад, ако поднесе писмену изјаву да Републику Србију сматра својом државом (члан 23. став 1. основног текста Закона о држављанству Републике Србије). Другим речима, након новеле Закона о држављанству Републике Србије из 2007. године, овај, у извесном смислу привилеговани, начин пријема у држављанство Републике Србије доступан је под идентичним условима припадницима српског народа и припадницима других народа или етничких заједница са територије Републике Србије, али је за оне који нису припадници српског народа подношење захтева за пријем у држављанство ограничено на две године од дана ступања на снагу овог закона.

Аргументација образложења одлуке Уставног суда заснива се само на томе да Устав не јемчи право на стицање држављанства, да право на држављанство није гарантовано ни Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција), односно да је свака држава слободна да одреди по свом властитом праву ко су њени држављани. Из таквог става је произашао и закључак да се надаље не може поставити ни питање повреде начела забране дискриминације из члана 21. Устава.

Ја сам гласала против овакве одлуке Уставног суда због тога што сматрам да је оспорена одредба школски пример неједнакости у третману која је прописана законом, а да је Уставни суд пропустио да се о томе изјасни на одговарајући начин.

Најпре, Уставни суд је превидео да је одредба члана 21. Устава шира од одредбе члана 14. Европске конвенције, будући да гарантује свакоме право на једнаку законску заштиту, без дискриминације, односно да је забрањена свака дискриминација, непосредна или посредна, по било ком основу. То значи, да Устав не везује забрану дискриминације само за права која су гарантована Уставом, како то тврди Уставни суд у образложењу ове одлуке, него управо супротно, забрану дискриминације дефинише као једнаку законску заштиту, што значи у односу на сва права која су гарантована законом, па би то свакако морало да се односи и на законе који уређују питање држављанства. Са друге стране, тачно је да је чланом 14. Европске конвенције забрана дискриминације гарантована у односу на уживање права и слобода предвиђених самом Конвенцијом, али је Уставни суд пропустио да се осврне на Протокол број 12 уз Европску конвенцију, који је општу забрану дискриминације у члану 1. дефинисао тако што ће се свако право које закон предвиђа остваривати без дискриминације по било ком основу, чиме се конвенцијски систем заштите људских права поставља у исту равн са Уставом Србије.

Разуме се, забрана дискриминације не значи да је свако правно разликовање међу

појединцима и колективитетима недозвољено. Другим речима, одређене разлике међу појединцима и групама људи су легитимне, а понекад и нужне, како би се исправиле већ постојеће неједнакости. Оно што диференцира дозвољено разликовање од недозвољене дискриминације Европски суд за људска права је много пута јасно рекао у својој богатој пракси која се односи на члан 14. Конвенције. Тако, на пример, у давној и данас свакако већ антологијској одлуци у Case "relating to certain aspects of the laws on the use of languages in education in Belgium" v. Belgium (апликација бр. 1474/62, пресуда од 23. јула 1968, одељак I Б, тачка 10) која се у литератури колоквијално назива Белгијски лингвистички случај, Европски суд је, одређујући критеријуме на основу којих се утврђује да ли је разликовање дозвољено или је реч о дискриминацији, изнео следећи став: "Када је реч о овом питању, Суд ... сматра да је начело једнакости третмана прекршено уколико не постоји објективно и разумно оправдање разликовања. Постојање таквог (објективног и разумног) оправдања мора се ценити у односу на циљ и последице разматране мере, с тим што ваља водити рачуна о начелима која уобичајено преовлађују у демократским друштвима." Међутим, до дискриминације може доћи и када је циљ оправдан, "јер разлика у третману у остваривању права зајемчених Конвенцијом може постојати само уколико се притом тежи остварењу легитимног циља: члан 14. је ... стога прекршен онда када се јасно утврди да нема никаквог разумног односа сразмерности између употребљених средстава и циља чијем се остварењу тежило."

За жаљење је, стога, што је приликом оцене уставности оспорене одредбе члана 18. Закона, Уставни суд пропустио да испита да ли је неједнакост у третману била објективно и разумно оправдана, ослањајући се и на добро установљену праксу Европског суда за људска права. Имајући у виду да Народна скупштина није доставила одговор на тражење Уставног суда, објективно и разумно оправдање за наведено разликовање Уставни суд је могао потражити само у Образложењу Предлога оспореног Закона, у коме је наведено да је његов циљ потреба да се изврши усклађивање у области држављанства са променама које су настале после иступања Републике Црне Горе из државне заједнице Србија и Црна Гора, због чега су дотадашњи домаћи држављани, црногорски држављани који су остали да живе на територији Србије, у новим околностима постали недржављани. На први поглед, овакво оправдавање разлике у третману не би се могло сматрати објективним и разумним, будући да се спорно законско решење односи на особе које, за разлику од црногорских држављана о којима је реч у цитираном образложењу Закона, управо немају пребивалиште на територији Републике Србије. Другим речима, Уставни суд тешко да би могао утврдити било какав легитимни циљ за разликовање које је учињено између припадника српског народа и припадника другог народа или етничке заједнице са територије Републике Србије само на основу аргумената који су пратили усвајање спорне новеле Закона.

У Београду, 7. марта 2012.

проф. др **Марија Драшкић**,

судија Уставног суда